

“Bog ne uzima stanke za odmor”

Ana je ostala trudna nedugo nakon udaje. U šestom tjednu trudnoće napravljen joj je ultrazvuk te je bila ispunjena nadom. Drugi ultrazvuk koji je bio napravljen u dvanaestom tjednu trudnoće donio je sumnje rekao je njezin suprug Thomas. Kao radiolog, bio je zabrinut razvojem veličine dijetetovih donjih ekstremiteta.....

13.11.2009.

Ana je studirala humanističke znanosti na sveučilištu i sada je direktor odgojnog centra za malu djecu u Pamploni, glavnom gradu Navarre u Španjolskoj. Thomas je radiolog u bolnici sv. Mihaela u Pamploni. Oboje su članovi Opus Dei.

Thomas i Ana su sklopili brak prije sedam godina u župi Predragocjene krvi u Castellonu. Svoj zajednički život započeli su velikim snovima i nadom u budućnost. Slika ispod nalazi se u dnevnoj sobi njihovog ureda.

Ana je ostala trudna nedugo nakon udaje. U šestom tjednu trudnoće napravljen joj je ultrazvuk te je bila ispunjena nadom. Drugi ultrazvuk koji je bio napravljen u dvanaestom tjednu trudnoće donio je sumnje rekao je njezin suprug Thomas. Kao radiolog, bio je zabrinut za razvojem veličine dijetetovih donjih ekstremiteta.....

Treći ultrazvuk koji je napravljen u dvadesetom tjednu trudnoće bio je snažan udarac. Postojala je velika vjerojatnost da njihovo treće dijete pati od takvog stanja koje će polučiti smrću za vrijeme poroda ili uskoro nakon njega.

“Vaš sin diše.” Čini se da želi živjeti.

Thomas ima recesivni gen koji je naslijeđen, a Ana ima isti gen. To je nešto što se javlja samo u jednom od 150,000 tisuća slučajeva te pogađa nerođenu djecu.

Svaku noć Ana se molila Bogu: “Ako si mi dao ovo dijete, zašto mi ga želiš oduzeti? Pošalji mi ga bolesna, samo mi ga ne oduzimaj. On je moj sin”. Nisu kupili niti jaslalice za dijete, niti igračke. Ana je otišla čuvati visoko rizičnu trudnoću u Bolnicu Djevice od puta, gdje su je liječili svime što je dopušteno da bi njezin sin preživio. Ana je rodila dijete i Thomas ga je uzeo i krstio tamo u

rađaoni. Nazvali su ga Michael. Ana je pitala da li je njezino dijete umrlo. Nije čula dječji plač u blizini. Doktor joj je rekao: “Tvoj sin diše, čini se da želi živjeti.”

Michael sad ima šest godina i boluje od distrofične displazije. Riječ „diastrophic“ je geološki izraz koji se odnosi na planine. Kod osobe s ovakvim stanjem kostur se skamenjuje. Doći će trenutak kad njihov sin neće biti sposoban za kretanje; te neće biti sposoban ni za hodanje. Sve kao rezultat naslijeđenog recesivnog gena ujedinjenog s istovrsnim recesivnim genom.

„Istinski je blagoslov imati dijete. On je tvoj sin i ti ga voliš bez obzira na njegovo stanje..Kada stvarno nekoga voliš njegovo zdravstveno stanje nije važno.“ kaže njegova majka.

Statistička analiza gena kojeg oboje nose Thomas i Ana pokazuje da će u

svakoj četvrtoj trudnoći jedna biti napadnuta ovakvim stanjem.

Sljedeći je došao John savršeno zdrav koji sada ima skoro četiri godine. Nakon toga je neočekivano došla Jimena ...

„Pronašla sam nešto što je dostojno životnog predanja.“

Ista stvar se dogodila Jimeni kao i Michaelu. Sada znaju da je i njihova kćerka također napadnuta istom bolesti. “Bio je to vrhunac“ kaže Thomas “baš zato što znaš s čim se suočavaš, upravo zbog toga što znaš, slamaš se. Ali, vjeruješ ili ne vjeruješ u Boga, očito je da je Bog iza svega ovoga. Ništa mu ne može promaći. Jimena je bila u njegovim planovima. Bog ne uzima stanke za odmor. Ne radi pogreške. Pazi na tebe, odnosno na sve nas.

Jimena ima dvije i pol godine te još ne može hodati. Nalazi se u istoj

situaciji kao i njezin brat Michael, koji će uskoro u prvi razred. Njezini roditelji su svjesni da će u njihovom svakodnevnom životu Michael pomagati Jimeni i ona njemu. I John koji je srednji sin, moći će shvatiti da **“imati bolesnika znači imati blago”**, kao što je **Sveti Josemaria** znao kazati.

Ana kaže: “U našem današnjem društvu ne možeš prihvatiti djecu u ovakvom stanju, zato ako i postoji najmanja sumnja da će se roditi takva odmah se pribjegava abortusu. No, ja imam nekoga kome mogu posvetiti svoj um, život i svoje srce. Ne mogu zaboraviti svoju djecu. Ako se mogu nositi s ovim tada ću se moći suočiti s bilo čim. Pronašla sam nešto vrijedno čemu mogu predati svoj život, moje troje djece čine moj život vrijednim.

„Njih su dvoje i Božji i moji“

Ana kaže: „Biti dijelom Opusa Dei donosi mi veliki mir. Nikad ne osjećam samoću. Znam da me podupiru mnogi ljudi. Počela sam shvaćati da me Bog „kleše“ na način kako on to želi, i to sve kroz ovu moju veliku kušnju. Thomas dodaje: „patnja je mjesto na kojem upoznajem Boga. Tamo ga nalazim kako me podupire svaki dan. Patnja je nepriopćiva, shvatio sam da je vjera u Boga, u Krista na križu, ključ koji mi pomaže prihvatiti ovu situaciju.“

Ana, Thomas i njihovo troje djece su jako sretna **obitelj**, ispunjena radošću. To je obitelj koja je tri puta blagoslovljena. Michael je pravi „mali lupež“ koji povlači noge kad se treba ići kupati. John pak, crta slike omiljenih nogometaša svoje momčadi, dok Jimena vikanjem želi privući majčinu pažnju. Već je dugo vremena kako je nije držala na rukama...

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/bog-ne-uzima-stanke-za-
odmor/](https://opusdei.org/hr-hr/article/bog-ne-uzima-stanke-za-odmor/) (27.04.2025.)